TURINYS

8 Autoriaus žodis
15 † Gyvenimo malda
19 Maldos subjektas – asmuo
22 Dievo artumo įrodymas
27 Dievo Motinos ir šventųjų globa
32 † Himnas Šventajai Dvasiai (*Veni Creator Spiritus*)
34 Gyvename, kad atrastume Dievą
37 † Malda prašant palaimos gyvenimo kelionei
40 Dievas – mūsų psichoterapeutas
45 † Malda beviltiškoje situacijoje
46 Dievas nėra taisyklės
49 † Malda Angelui
52 Esame Dievo buvimo ženklas
56 † Ryto malda
58 Nuolankumas slepia Dievo didybę
63 Sunkumai ir vidinė motyvacija juos įveikti
68 Tikėjimo išpažinimas tiems, kurie kentėjo
71 Tikėjimas keičia širdį ir padeda matyti kitus
73 † Vilties malda
74 Dievas – mūsų šaltinis ir uola
79 † Kryžiaus malda, dovanojanti naują gyvenimą
85 † Ligonio malda

89 Apie dieviškąją viltį
95 † Malda neviltyje
97 Pasidalyti su Dievu savo sunkumais
100 † Platesnio akiračio malda
101 Nebūkime sterilūs
106 Tikėjimas maldoje
108 Vienas kitam mes esame gabalėlis dangaus
113 † Nakties malda
114 Pakviesti Dievą prie savo gyvenimo stalo
119 † Velykų ryto malda
121 Gavėnia – dvasinės pratybos
125 † Malda už savo šeimą
129 Mes kiekvienas pašaukti būti Šventąja šeima
134 † Malda už motinas
136 Pasimokyti iš Marijos
140 † Malda prašant drąsos
142 † Malda ir pasitikėjimas
146 † Meilės veido malda
148 Mes esame išgydyti Jo prisilietimu
150 † Malda su Šventuoju Raštu
155 Kristaus kalno palaiminimai
159 † Vakaro malda
161 Tikėjimo galia
165 † Atradimo malda praradimuose
167 Apie nuolankią širdį
172 † Autentiškumo malda
176 Auka kaip gyvenimo malda
179 † Tėvų malda už vaiką
182 Būkime kaip vaikai
186 † Maisto palaiminimo malda

190 Dievui pašvęstas Gyvenimas
194 † Malda Dievo akivaizdoje
198 Dievas 24/7
203 Mūsų pasirinkimai
205 † Malda už mirusiuosius
208 Po mirties nebus teismo
213 Dievo artumas – mūsų ramybės šaltinis
217 † Atsiprašymo malda
220 † O Dieve, o mano Viešpatie, atleisk! (išpažintis ir atsiprašymas)
234 Dangų kuria mūsų rankos ir širdys
240 † Naujųjų metų malda
243 Ne mes randame Dievą, bet Jis mus
247 Tikėjimas ir protas yra du sparnai, nešantys į Tiesą
251 Apkabinimo galia
254 Viskas išeina į gera, kai gyveni su geruoju Dievu
261 Svarbu ne taisyklės, o meilė žmogui
265 Dievas didesnis negu mūsų bėdos
270 Priimtas silpnumas virsta mūsų stiprybe
275 Tramplinas į Prisikėlimo rytą
283 Mes patys renkamės dangų arba pragarą
288 Padėti nurimti gali tik Kristus
292 Dievas ateina ne pas gerus, o pas atvirus
297 Švęsti gyvenimą kasdien
302 Dievas perleidžia mūsų gyvenimą per save
308 Dievo jėga – silpnumas
314 Tapti Dievo balsu kitiems
316 Gyvenimo dovanos
320 Pabaiga

AUTORIAUS ŽODIS

Prieš kelerius metus, kai tarnavau Kauno Palaimintojo Jurgio Matulaičio parapijoje, atėjusi viena pora papasakojo, kad dėl santuokoje kylančių problemų pradėjo lankyti kursus. Jiedu atskleidė, kad už šiuos kursus, už kiekvieną dieną visą mėnesį trunkančius susitikimus, sumokėjo 1 000 eurų. Nuoširdžiai jų paklausiau, kas vyksta tuose kursuose. Atsakė, kad tiesiog kalbasi nekaltindami vienas kito, bando išsakyti savo poreikius, paaiškinti, kaip jaučiasi, kai kitas žmogus nesugeba atliepti jo lūkesčių, nesugeba atsiprašyti, nesugeba įvertinti buvimo šalia, taip pat mokosi atsiprašyti vienas kito. Nustebęs paklausiau, kas jiems trukdo kalbėtis vienam su kitu namuose, kodėl jiems reikia kursų. Niekas netrukdo, sako, bet mes turbūt pradėjome kalbėtis tik todėl, kad sumokėjome pinigus. Kai brangiai sumoki, esi įpareigotas iš kiekvieno susitikimo gauti didžiausią naudą, konspektuoti, užsirašyti bendravimo principų dėsnius, atidžiau vertinti pateikiamą informaciją. Taip jau yra, kad žmogus labiau vertina tai, už ką sumoka pinigus.

Po šio pokalbio man gimė mintis parašyti knygą apie maldas. Šiandien, kai išgyvename bendravimo krizę, beveik neturime laiko vieni kitiems. O juk produktyvus susitikimas, pokalbis gali pakeisti mūsų gyvenimo kokybę. Jeigu būdami riboti mes sugebame išgirsti vieni kitus, kai sumokame kažkiek pinigų, tai Dievas, kuris yra beribis, girdi kiekvieną mūsų pasakytą maldą, kiekvieną mūsų žodį. Girdi netgi širdį, jeigu iš tiesų sugebame būti su Juo, sugebame rasti laiko kontempliacijai, tylai. Į šią knygą sudėjau įvairiausių maldų, tegul jos bus gairės, kreipiančios į bendravimą, į santykį vienam su kitu. Vienos maldos sustiprins ryžtą savo gyvenimą patikėti Tam, kuris didesnis už mus, kitos padės dar geriau suprasti, kad žmogaus, kuris pasitiki Dievu ir Jam patiki savo kasdienybę, gyvenimas niekada neatsidurs šiukšlių dėžėje. Dievas yra tas, kuris išgyvena kiekvieną mūsų svajonę, kuriam kiekvienas mūsų troškimas, dėkingumas, atsiprašymas, kiekviena mūsų intencija yra svarbi. Jis nėra tas, kuris sėdi priešais televizoriaus ekraną ir į kiekvieną prašymą padėti ar ką nors nuveikti atsako: „tuoj“. Dievas sugeba mūsų gyvenime veikti pačiu geriausiu būdu ir pačia gražiausia forma, jeigu tik pasitikime Juo ir atidarome Jam savo gyvenimo duris. Visos maldos, kurias rasite

šios knygos puslapiuose, man pačiam taip pat labai padeda kasdieniame gyvenime. Tikiuosi, jos padės kurti kokybišką santykį, kurio taip trūksta šiandienėje visuomenėje. O juk ryšio su Dievu, su kitu žmogumi yra tik tiek, kiek patys įdedame pastangų. Kviečiu ir patiems kurti savo maldą – maldą angelui, maldą savo sutuoktiniui, šeimai, maldą ligoniui. Dažnai prisimenu patyrimą, kai teko laidoti vieną jauną žmogų. Nekrologe iš nuotraukos žvelgia onkologine liga sirgęs ir savo sūnelius, žmoną palikęs 34-erių metų vyras. Ten pat ir parašytas klausimas: „Kur yra tėtis?“ Atsakymas labai paprastas – tėtis dabar yra ten, kur geriau, ten, kur verdama pati skaniausia arbata, ten, kur kepamas pats skaniausias pyragas, ten, kur žmonės mato vienas kito akis, ten, kur žmonės ieško Dievo ir patiki jam savo gyvenimą. Ten, kur žmonės vienas kito bendravimą supranta kaip dieviškumą, kuris pakelia į dangų. Ten, kur žmonės sugeba dėkoti už mažiausius dalykus ir tik todėl pamato didelius. Ten, kur žmonės sugeba atsiprašyti ir pripažinti savo klaidas, kad sugebėtų jų nekartoti. Ten, kur žmonės sugeba atleisti, kad nesinešiotų nuoskaudų. Ten, kur žmonės sugeba liūdėti, kai kitam sunku. Ten, kur žmonės sugeba džiaugtis kito laime. Ten, kur žmonės sugeba mylėti taip, lyg tai būtų pirmas, vienintelis

ir paskutinis kartas. Ten, kur žmonės sugeba neturėti, nereikalauti, nekaltinti, nekalti kitų prie kryžiaus, nekeikti, bet laiminti. Ten, kur žmonės sugeba būti. „Tuomet kur esame mes?“ – klausia vaikai ir žmona. Atsakymas taip pat labai paprastas: mes esame čia, kur neturime vieni kitiems laiko.

Brangus mano skaitytojau, šia knyga kviečiu tave į kokybiškus santykius su dvasine tikrove, su tuo Dievu, kurį kiekvienas atrandame, kuris kiekvienam dovanoja visą save. Dievas įsikūnija ir tampa žmogumi, kad mus nuleistų ant žemės. Tegul šios maldos mus nukreipia į Dievą tik tam, kad būdami su Juo gebėtume būti arčiausiai vienas kito, kad situacijas, kurias išgyvename, paverstume dieviškomis. Tegul šios maldos tampa kokybiško santykio su savimi, Dievu ir pasauliu dalimi. Palaimintos kelionės maldų puslapiais, palaimintos gyvenimiškos kelionės.

Nuoširdžiai,
Benas Lyris

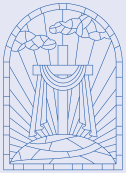

Jėzau,
stiprink mane
savo jėga ir
drąsa gyvenimo
kelionėje.

† MALDA BEVILTIŠKOJE SITUACIJOJE

Kai Kristus mirė, paskutiniai Jo žodžiai ant Kryžiaus buvo tokie: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią.“

Tegul šie žodžiai būna ir mūsų malda beviltiškoje situacijoje. Kai negalime pakeisti to, kas ne mūsų valioje, melskimės kviesdami į pagalbą Dievą, prašykime, kad Jis ateitų ir išvestų mus pačiu geriausiu keliu. Viešpatie Dieve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią.

DIEVAS NĖRA TAISYKLĖS

Jeigu norime reaguoti į situacijas, kurias mums atsiunčia gyvenimas, kaip laisvi Dievo žmonės, privalome turėti labai gyvą tikėjimą. Didžiulis iššūkis priimti situaciją be išankstinės veikimo schemos ir su pasitikėjimu atiduoti ją Dievui. Ne kiekvienam tai pavyksta. Blogai, kai žmogus yra nelankstaus mąstymo, fanatiškai įsikibęs į taisykles ir dar iš kitų žmonių reikalauja jų laikytis. Kažkada tarnavau vikaru Vilijampolės parapijoje. Iki šiol atsimenu prievolę laikytis zakristijono nurodymų viską atlikti minutės tikslumu. Negali pasikalbėti su žmonėmis, nes pavėluosi grįžti iš klausyklos, negali minute anksčiau išeiti iš zakristijos. Tai vargino ir atrodė visiškai kvaila. Dievas nėra taisyklės. Turi turėti tokį gyvą susitikimą su Dievu, kad Jis leistų tau kalbėti.

Jėzau, susipirk mane savo jėga ir drąsa gyvenimo kelionėje.

Šventai tikintis žmogus yra žmogus, kuris visada pasirengęs mokytis. Negalime manyti, kad esame pasiekę dvasingumo viršūnę, viską žinome, viską mokame, dabar tegul kiti mokosi iš mūsų. Mes visi keliaujame į šventumą, visi nepaliaujamai mokomės. **Dievas negali su mumis kalbėti, jeigu savo sukurtas taisykles, kategoriškumą iškeliame aukščiau tikėjimo.** Taisyklės yra tik priemonė keliauti tikslo link, kelio ženklai. Šalia to dar reikia turėti atvirą širdį, adekvatų realybės suvokimą, palikti vietos netikėtumui, spontaniškumui. Tada Viešpats mums gali kalbėti ne tik per parašytus žodžius, bet ir per mūsų gyvenimo įvykius. Apie tai kalba Evangelija. Aišku, tikintis žmogus į viską reaguoja ramiai. Jeigu jam ko nors trūksta, jis nekeikia pasaulio, išgyvena taikiai. Tikintis žmogus mato kitų žmonių poreikius, reaguoja į viso pasaulio situaciją, atiduoda tam tikrą dalį turto, pinigų, kad padėtų išgyvenantiems skurdą, tampa Dievo palaiminimu tokiems žmonėms. Apie tai kalba dvasingumas. O ne apie tai, kad Janė ar Petras per pasninką įsidėjo mėsos gabaliuką ir dabar Viešpats negali užmigti... Tikras krikščioniškas dvasingumas apie tai, kiek mes esame gyvi, kiek

esame pajėgūs keistis, išsivaduoti iš savo susikurtų nuostatų, taisyklių, kuriose esame įstrigę.

Prašykime Dievo malonės, kad mūsų taisyklės padėtų būti dvasingiems. Kad turėtume laiko piligrimystei, Šventojo Rašto skaitymui. Kad visada būtume pasirengę palikti savo susikurtą maršrutą ir sutikti gyvai kalbantį Dievą, kad matytume Jį kituose ir patys dovanotume Dievą kitiems.

Artumo Angele, palydėk mane ten, kur vienas bijau eiti.

† MALDA ANGELUI

Dieve, Tavo apvaizda kiekvienam mūsų paskyrė po Angelą. Leisk suprasti, kad Angelas yra dvasinė tikrovė, kuri lydi mūsų gyvenimus. Leisk man jautriai priimti savo Angelą, kuris visada eina pirmas ir dovanoja man gyvenimo kelią.

Leisk man laikytis jo rankos, kai
patirsiu piktosios dvasios gundymus.
Kai pradėsiu abejoti Tavo artumu.

Dieve, padėk man jautriai klausytis Tavo balso ir **suprasti, kad angelai į mano gyvenimą ateina per kitų žmonių mylinčias rankas, per jų artumą, jų akis, jų rūpestį.**

Viešpatie, leisk suprasti, kad randi būdų mane lydėti per gyvenimą. Kad angelai gyvena ne kažkur toli, o tarp mūsų. Kartais konkrečių žmonių pavidalu. Arba situacijų, kurios ateina mūsų pastiprinti, kai išgyvename neviltį, baimę, nesupratimą, sunkumą ir skausmą.

Viešpatie, kai bus labai sunku, atsiųsk mano Angelo artumą. Padėk jam vesti mane per gyvenimą, o man – atpažinti jo žingsnius. Tegul mano Angelas man leidžia šį gyvenimą gyventi su Tavimi.

Tegul šis Angelas būna kelias, kuris veda mane per gyvenimo dykumas ir naktis.

Tegul jis būna drąsa, vedanti mane per baimes. Šviesa, vedanti per tamsą.

Tegul šis Angelas man būna išgijimas, vedantis per ligą.

Tegul šis Angelas man būna meilė, vedanti per abejingumą.

Tegul šis Angelas man būna Tavo tvirta jėga, vedanti per silpnumą.

Tegul šis Angelas man būna Tavo atleidimas, kai išgyvenu nuodėmes, nusiviliu savimi.

Tegul šis Angelas man būna Tavo konkretūs žodžiai, pasakyti per kitus žmones, įkvepiantys, pakylėjantys ir leidžiantys eiti.

Tegul šis Angelas, Viešpatie, veda mane net per mirtį į gyvenimą, net per skausmą į perkeitimą, net per sudaužytą širdį į Tavo širdį.

Leisk man, Viešpatie, jautriai priimti savo Angelą ir pastebėti, kai Tu kiekvieną dieną man jį dovanoji.

Tyrumo Angele, nuskaidrink mane savo artumu.

ESAME DIEVO BUVIMO ŽENKLAS

Gyvenimas duotas kaip dovana ne tik tam, kad skaniai valgytume, kurtume ką nors gera, studijuotume mėgstamą dalyką, mokytumės vieni iš kitų, bet ir tam, kad jaustume, jog esame kam nors reikalingi. Dievas mus kviečia patirti dangų per bendruomenę. Pamąstykite, ar esate tas, kuris turi Kristaus širdį? Gyvenimo egzaminus dažniausiai mums padeda išlaikyti žmonės, esantys šalia mūsų. Jau beveik keturiolikti metai tarnauju kunigu, ir niekada anksčiau neateidavo pasikalbėti, pasiguosti tiek daug jaunų žmonių. Kokie trys iš dešimties galvoja apie savižudybę. Sakydamas „jauni žmonės“, turiu galvoje 5–10 klasių mokinius. Visiškai vaikai. Gyvename pasaulyje, kuriame tėvai neturi laiko vaikams. Šie mėgina žaloti save, netinkamai elgtis, kad sulauktų trokštamo dėmesio, supratimo. **Tam, kad šis pasaulis nors kiek taptų geresnis, mums būtina būti tokiu žmogumi, kurį sutikęs kitas žmogus patirtų Dievo artumą.** Greičiausiai savo gyvenimo

kelyje esate tokių žmonių sutikę. Žmonių, kurie kuria mumyse vertę. Mano gyvenime tokiais žmonėmis buvo dvi mokytojos – lietuvių kalbos ir biologijos. Jos išties manyje pažadino didelę motyvaciją būti, gyventi, džiaugtis, pakėlė mano vertę. Mokydamasis 10 klasėje nutariau, kad studijuosiu mediciną, tad iš humanitarinio profilio perėjau į realinį, gamtamokslinį. Sumažėjo lietuvių kalbos pamokų, pasikeitė ir mokytoja. Mano įvertinimas pas ankstesniąją buvo šešetas. Naujoji mokytoja parašė dešimtuką už teksto interpretaciją, nors pridariau galybę skyrybos klaidų. Nustebęs paklausiau, kodėl. Mokytoja atsakė: rašyk, man patinka tavo mintys. Ji pasistengė, kad 2004 metais tapčiau Lietuvos jaunųjų filologų konkurso laureatu. O biologijos mokytojai niekada nereikėdavo mokėti už papildomas pamokas, paslaugas, konsultacijas. Jei tik norėjai, mokytoja visada rasdavo tau laiko. Ji nežemindavo mokinių, nesijausdavai nieko neišmanančiu kvaileliu. Visada su meile dalydavosi žiniomis. Tiesa, kartais palinguodavo galva, kad mes nieko nemokame. Tačiau visų mūsų valstybinių egzaminų rezultatai parodė ką kita. Štai ką reiškia sutikti gyvenime žmones, kurie pakelia tavo savivertę, palieka tavyje gyvenimą.

Esame kiekvienas šaukiamas būti tokiais žmonėmis. Dievas mus kviečia būti tarpininkais pasaulyje, kuriame Dievo buvimo ženklo mes kitaip nesuprantame, tik per žmogiškąjį artumą, per pasidalijimą, per liudijimus. **Jeigu apie Dievą tik kalbame, tačiau nesugebame būti geri vieni kitiems, tai visi žodžiai, liudijimai yra tik gražūs tušti paistalai, filosofavimas, abstrakcijos.**

Daugybė žmonių tiesiog nemato buvimo šiame pasaulyje prasmės, nes neranda, nesutinka žmonių (o skaudžiausia – tarp artimiausiųjų), kurie turėtų jiems laiko, kurie girdėtų, matytų, suprastų. Todėl jaunas žmogus to laiko bando išsireikalauti pjaustydamas save arba galvodamas apie išėjimą. Prašykime Dievo malonės, kad savo gyvenime sugebėtume atpažinti tokius žmones, kurie parodo Jo artumą. Ir būkime dėkingi už viską. Kaip sako šv. Kryžiaus Jonas, negalime būti dieviški, būkime žmogiški. Nes būti žmogiškam reiškia būti dieviškam. Kristus įsikūnijo priimdamas mūsų kūną, mūsų gyvenimą. Ir šį buvimą žmogumi pašventina atskleisdamas, kad labiausiai žmogus priartėja prie Dievo kiekvieną dieną tapdamas žmogiškesnis.

Dieve,
Tu esi Kelias,
Tiesa ir
Gyvenimas –
neleisk man
pasiklysti.

† RYTO MALDA

Dieve, padėk man ryte pabudus kiekvieną dieną apkabinti kaip vienintelę, nepakartojamą ir paskutinę. Lydėk kiekvieną mano žingsnį, kai vienam eiti sunku, ir padėk atpažinti Tavo valią kasdienybės įvykiuose, situacijose ir žmonėse.

Laimink mano pasirinkimus, kad eidamas į gyvenimą, priimdamas sprendimus visada matyčiau Tavo veidą.

Ir atleisk man, Viešpatie, jei nesugebėsiu Tavęs pastebėti.

Apsaugok mane nuo nemeilės, nejautrumo, abejingumo, netyrumo, nepasitenkinimo, bambėjimo.

Padėk kiekvieną man duotą dieną atpažinti kaip galimybę, kurią su dėkingumu galiu naudoti pagal Tavo širdį ir Tavo valią.

Suteik jėgų kiekviename įvykyje suprasti Tavo vedimą, patirti žmonių meilę, atpažinti dalykus, kuriuos esu gavęs dovanų, kol sutiksiu Tave veidas į veidą.

Laimink, Viešpatie, mano rytą ir visą šią dieną. Amen.

Viešpatie, saugok mano širdį tikriems jausmams.